

Nejvyšší soud jako kárný soud druhé stolice pro soudce nevyhověl v neveřejném zasedání, slyšev generálního prokurátora, stížnosti soudce do usnesení vrchního soudu v Praze jako kárného soudu pro soudce ze dne 21. srpna 1931, jímž bylo vysloveno, by byl stěžovatel ve smyslu § 43 zákona ze dne 21. května 1868, čís. 46 ř. zák. přeložen ze svého služebního místa u okresního soudu v M., pro které byl jmenován, na jiné služební místo.

O d ů v o d n ě n í:

Přeložení soudce podle § 43 zákona ze dne 21. května 1868, čís. 46 ř. zák. smí býti proti jeho vůli nařízeno, bylo-li by jeho další setrvání na dosavadním služebním místě na újmu vykonávání práva. Jde o důvod rázu objektivního, což plyne i z úvahy, že takové nedobrovolné přeložení, jehož způsob jest v § 47 zvlášť upraven, není kárným trestem jako přeložení podle § 6 a) cit. zákona, a že jeho účelem není potrestání soudce, nýbrž jen zabezpečení řádného a nerušeného vykonávání práva. Zákon nevyžaduje, by tu bylo i subjektivní zavinění soudce, který má býti přeložen, třebaže nelze neuznati, že příčiny, pro které se jeví další setrvání soudce na jeho dosavadním služebním místě škodlivým pro vykonávání práva, mohou míti a obyčejně také mívají původ v osobních vlastnostech soudce nebo v jeho chování. To právě přehlíží stěžovatel ve svých vývodech, jimiž se snaží dolíčiti, že v úřadě pilně pracoval, že mu tedy nelze přiřítati výhradnou subjektivní vinu na tom, že stav okresního soudu, jehož jest přednostou, byl shledán velmi neuspokojivým a nepříznivým, a že se pokud jde o jeho poměr k Emmě B-ové, nedopustil ničeho, co by bylo (jak praví) »proti cnostem jeho stavu«. Okolnosti, které stěžovatel teprve dodatečně uvádí na svou omluvu, nejsou s to, by vyvrátily správnost úsudku kárného soudu první stolice, že řádné konání soudnictví, najmě vedení okresního soudu, jehož je stěžovatel přednostou, a mimo to zejména neblahé následky jeho veřejně v M. známého důvěrného poměru k Emmě B-ové (§ 47 soud. instr.) vyžadují, by stěžovatel v zájmu nerušeného vykonávání práva nebyl ve svém dosavadním působišti ponechán. Nelze posléze ponechati nepovšimnutým, že stěžovatel sám, když mu byly podle § 45 zákona čís. 46/1868 ř. zák. oznámeny důvody, které vyžadují jeho přeložení, projevil ve svém vyjádření ze dne 25. července 1931 souhlas s přeložením na jiné místo služební, a kladl jen podmínku, by netrpěl hmotnou škodu. Ale již sám zákon čís. 46/1868 ř. zák. pamatuje v § 47 na to, by soudce nebyl nedobrovolným přeložením zkrácen na svém platu, a by se mu dostalo náhrady normálních výloh stěhovacích. Klásti jiné podmínky není stěžovatel oprávněn. Stížnost nebyla shledána důvodnou, pročež jí nebylo lze vyhověti.

Čís. 139 dis.

Ustanovení § 43 kár. zákona pro soudce nestanoví jako podmínku přeložení soudce jen jeho nezpůsobilost k výkonu svěřeného mu soudcovského místa, nýbrž má na mysli veřejný zájem, t. j. ř á d n ý v ý -

kon s o u d n í c t v í; s tohoto hlediska jest i řešiti otázku, zda by setrvání soudce na jeho dosavadním služebním místě mohlo býti na úkor řádnému konání práva, a zda jsou tu zákonné předpoklady pro takové opatření.

(Rozh. ze dne 24. října 1931, Ds I 23/31.)

Nejvyšší soud jako kárný soud druhé stolice pro soudce nevyhověl v neveřejném zasedání — vyslechnuv generálního prokurátora — stížnosti Zdeňka V-a do usnesení vrchního soudu v Praze jako kárného soudu pro soudce ze dne 14. listopadu 1930, jímž bylo vysloveno podle §§ 43 a 45 zákona ze dne 21. května 1868, čís. 46 ř. zák., že může býti přeložen ze svého služebního místa přednosty při okresním soudě v Ž. B., pro které byl jmenován, na jiné služební místo.

O d ů v o d n ě n í:

Stěžovatel dovozuje ve své stížnosti, že není důvodu k opatření kárného soudu, napadeným usnesením vyslovenému, poněvadž není nezpůsobilý k výkonu soudcovského úřadu. Než stěžovatel přezírá, že ustanovení § 43 kár. zákona pro soudce nestanoví jako podmínku přeložení soudce jen jeho nezpůsobilost k výkonu svěřeného mu soudcovského místa, nýbrž že má na mysli veřejný zájem, t. j. ř á d n ý v ý k o n s o u d n í c t v í, a s tohoto hlediska jest i řešiti otázku, zda by setrvání stěžovatele na jeho dosavadním služebním místě mohlo býti na úkor řádnému konání práva, a zda jsou tu zákonné předpoklady pro takové opatření. Napadeným usnesením bylo zjištěno v souhlase s kárnými spisy, že stav soudní agendy u okresního soudu v Ž. B., jehož jest stěžovatel přednostou, jest nanejvýš nepříznivý, že zejména velmi mnoho věcí z let 1929, 1928, ano i věci ještě starší, nejsou dosud vyřízeny a že úpadek soudní agendy již tak pokročil, že ohrožuje řádné konání spravedlnosti. Tento povážlivý stav soudu přímo nutí, by byl v době pokud možno nejkratší napraven. Než poměry u okresního soudu v Ž. B. jsou tak svízelné, že uvedení jich do řádného stavu, potřebám obyvatelstva vyhovujícího, bude vyžadovati od soudce k řízení soudu ustanoveného mimořádné obětavosti, energie a iniciativy a největšího napětí duševních i tělesných sil. K tomuto úkolu však stěžovatel nemá těchto vlastností, neboť bylo zjištěno, že jeho výkonnost je seslabena přestálou těžkou chorobou žaludeční (vředy), jejíž následky se ještě občas projevují, a které se snaží i přemáhati, by jen mohl úřad vykonávati, a podle zprávy presidia krajského soudu v Mladé Boleslavi ze dne 28. ledna 1930 je třeba stěžovatele šetřiti a poskytnouti mu příležitost již z důvodu lidskosti, by se mohl v brzku uzdraviti a svou pracovní způsobilost zvýšiti. Stěžovatel sám připouští, že z důvodů zdravotních jest se mu vystříhati mimořádné stálé práce a dlouhého sedění v kanceláři. Z vylíčeného plyne, že se stěžovatel i při dobré vůli nemůže věnovati řízení soudu způsobem shora vzpomenutým, nemaje k tomu po své chorobě potřeb-

ných sil. Ponechání stěžovatele za těchto mimořádně obtížných poměrů v úřadě přednosta soudu bylo by však na úkor řádnému výkonu práva u okresního soudu v Ž. B., nehledíc ani k tomu, že by mohlo i valně poškodit otřesený zdravotní stav stěžovatelův. Nemohlo proto jeho stížnosti již z těchto úvah býti vyhověno a nebylo třeba ani doplňovati šetření o jeho způsobilosti k výkonu soudcovského úřadu.

Čís. 140 dis.

Tak, jak jsou kárné tresty v § 6 a) a b) kár. zák. ze dne 21. května 1868, čís. 46 ř. zák. upraveny, nelze je ukládati soudcům na trvalém odpočinku vůbec.

Nebylo-li uložení trestu podle § 6 b) kár. zák. soudci na trvalém odpočinku obviněným napadeno, jest tím kárný soud odvolací vázán potud, že nemůže uložit trest nižší, není však vázán do té míry, že by musel uložit trest podle tohoto ustanovení zákona.

(Rozh. ze dne 3. listopadu 1931, Ds II 9/30.)

Nejvyšší soud jako kárný soud odvolací vyhověl po ústním neveřejném líčení odvolání vrchního prokurátora z nálezu vrchního soudu v Brně jako kárného senátu pro soudce ze dne 28. května 1930, jímž byl obviněný uznán vinným služebním přečinem podle § 2 zák. ze dne 21. května 1868, čís. 46 ř. zák. a uložen mu podle § 6 písm. b) téhož zákona kárný trest snížení odpočivného o 5% na dobu půl roku, potud, že obviněnému uložil kárný trest snížení odpočivného o 5% na dobu jednoho a půl roku.

D ů v o d y:

Obviněnému, jenž podle kárného nálezu porušil hrubě povinnosti, uložené soudci v § 2 zák. ze dne 21. května 1868, čís. 46 ř. zák. a §§ 46 a 47 patentu ze dne 3. května 1853, čís. 81 ř. zák., byl podle § 6 písm. b) citovaného zákona uložen kárný trest snížení odpočivného o 5% na půl roku. Odvolání vrchního prokurátora s tohoto nálezu navrhuje, by trest snížení odpočivného byl vysloven na dobu časově neomezenou, ano prý z předpisu § 6 písm. b) zákona neplyne, že snížení odpočivného jest přípustné jako kárný trest na dobu časově omezenou. Nejvyšší soud jako kárný soud odvolací uvážil především zjištěnou okolnost, že obviněný jest na trvalém odpočinku. V takovém případě nelze v plném rozsahu použití ani předpisu písm. a) ani písm. b) § 6 kár. zák. (zák. čís. 46 1868 ř. zák.), an tento § upravuje tresty, které již podle své povahy mohou býti ukládány jen soudcům v činné službě, a nelze tohoto ustanovení použití na soudce na trvalém odpočinku. Odvolání se neprávem dovolává rozhodnutí nejvyššího soudu jako kárného soudu odvolacího čís. 10 dis. sb. n. s. tr., dovozujíc, že kárný senát vykročil z mezí výměry trestu podle § 6 písm. b) zákona, uloživ obviněnému kárný trest snížení odpo-